

CUIXART

Geometria Experimental

10 MARÇ / 23 MAIG 2016

Mayoral presenta a Barcelona l'exposició *Cuixart. Geometria experimental*, realitzada amb la col·laboració de la Fundació Cuixart i dels familiars de l'artista, i comissariada per Arnau Puig, filòsof, crític d'art del grup *Dau al Set* i l'últim testimoni del moviment artístic.

La mostra inclou 27 obres, entre les quals hi ha: olis, dibuixos i escultura. Aquesta acurada selecció està centrada en els moments més transcendents de l'artista, entre el 1949 i el 1964. Es tracta de l'etapa més coneguda de Cuixart, relacionada amb la seva participació a la revista *Dau al Set*, creada l'any 1948, i posteriorment a l'informalisme.

Cuixart. Geometria experimental està formada per tres seccions: la primera inclou un dels plaers més grans i inspiradors de l'artista, la música clàssica que sona de la mà del músic Poulenc, la peça *Mélancolie*, reproduïda mitjançant una pianola. A través d'aquest element musical, entenem la relació directa entre Cuixart i la música. Tal i com explica el comissari, Arnau Puig: "Una anècdota molt simple, però esclaridora del que seria la sensibilitat subtil de Modest Cuixart és que a casa seva, a part de ser tots amants i coneixedors de la música, posseïen una pianola, pel que era possible escoltar les peces musicals gravades en corròns i rotllos de paper perforat; recordo també que tenien plec de paper perforats musicalment, quadrangulars però successius, que es desplegaven i plegaven tot seguit en ser tractats per la pianola.(...) Estricta geometria i emocionalitat humana es mostraven perfectament interrelacionades, precises i coincidents".

La segona secció mostra obra dels anys 1959-1961, època marcada pels grans reconeixements internacionals: l'any 1959 va obtenir el Primer Premi Internacional de Pintura de la V Biennal de São Paulo, on van ser finalistes Francis Bacon i Alberto Burri, també aconsegueix el Premi de Pintura Abstracta de Lausana (aquí exposem l'obra amb la qual va guanyar el premi). El mateix any participa a mostres com la Documenta de Kassel o l'exposició *Treize peintres espagnols*, celebrada al Museu d'Arts Decoratives de París. Durant els anys 1960-1961, és seleccionat per exposar al MoMA de Nova York en el marc de l'exposició *New Spanish Painting and Sculpture*, i també exposa al Guggenheim Museum de Nova York, a la Tate Gallery de Londres, i a d'altres galeries d'Europa, Estats Units, Japó i Pròxim Orient.

L'última secció se centra en l'etapa més transgressora de l'artista, on es destaca l'obra *Nines. Sense nom*. Un període caracteritzat per treballs d'aspecte tenebrós i destructiu. D'aquesta manera, Cuixart introdueix les figures exorcistes que emergeixen dels fons densos i les nines macabres, destrossades i cremades, enganxades en collage. Aquestes obres de l'any 1963 van provocar un gran impacte, tal i com es pot veure en el vídeo *Un tomb per la vida*, de Joaquim-Maria Puyal, i en la seqüència fotogràfica que s'exposa al costat de l'obra.

Segons Victòria Pujoldevall, presidenta de la Fundació Cuixart: "L'exposició és una aposta cultural per redescobrir l'artista i promoure la seva aportació arreu del món". Aquesta mostra inclou una publicació digital, documentació, fotografies i reculls de premsa dels diaris del moment.

Mayoral presenta en Barcelona la exposición Cuixart. Geometría experimental, realizada en colaboración con la Fundación Cuixart y los familiares del artista, y comisariada por Arnau Puig, filósofo, crítico de arte del grupo Dau al Set y último testimonio de este movimiento artístico.

En la muestra se exhiben 27 obras, entre las cuales se incluyen: óleos, dibujos y escultura. Esta cuidada selección está centrada en los momentos más trascendentes del artista, entre los años 1949 y 1964. Se trata de la etapa más conocida de Cuixart, relacionada con su participación en la revista *Dau al Set*, creada en 1948, y posteriormente con el informalismo.

Cuixart. Geometría emocional está formada por tres secciones: la primera presenta uno de los placeres más grandes e inspiradores del artista, la música clásica, que suena de la mano del compositor Poulenc: su pieza *Mélancolie*, reproducida mediante una pianola. A través de este elemento musical, entendemos la relación directa entre Cuixart y la música. Tal y como explica el comisario, Arnau Puig: “Una anécdota muy simple, pero que ilustra lo que sería la sutil sensibilidad de Modest Cuixart es que en su casa, aparte de ser todos amantes y conocedores de la música, poseían una pianola, por lo cual les era posible escuchar las piezas musicales grabadas en cilindros y rollos de papel perforado; recuerdo también que tenían pliegos de papel perforados musicalmente, cuadrangulares pero sucesivos, que se desplegaban y se volvían a plegar acto seguido al ser tratados por la pianola. (...) Estricta geometría y emocionalidad humana se mostraban perfectamente interrelacionadas, precisas y coincidentes”.

La segunda sección muestra obra perteneciente a los años 1959-1961, época marcada por los grandes reconocimientos internacionales: en 1959 obtuvo el Primer Premio Internacional de Pintura de la V Bienal de São Paulo, donde fueron finalistas Francis Bacon y Alberto Burri, y también consiguió el Premio de Pintura Abstracta de Lausana (exponemos aquí la obra con que ganó el galardón). Ese mismo año participa además en muestras tales como la Documenta de Kassel o la exposición *Treize peintres espagnols*, celebrada en el Museo de Artes Decorativas de París. Durante los años 1960-1961, es seleccionado para exponer en el MoMA de Nueva York, en el marco de la exposición *New Spanish Painting and Sculpture*, y también expone en el Guggenheim Museum de Nueva York, en la Tate Gallery de Londres, y en otras galerías de Europa, Estados Unidos, Japón y el Próximo Oriente.

La última sección se centra en la etapa más transgresora del artista, y en ella destaca la obra *Nines. Sense nom*. Es un periodo caracterizado por trabajos de aspecto tenebroso y destructivo. De esta manera, Cuixart introduce las figuras exorcistas que emergen de los fondos densos y las muñecas macabras, destrozadas y quemadas, pegadas en collage. Estas obras del año 1963 provocaron un gran impacto, tal como puede verse en el vídeo *Un tomb per la vida*, de Joaquim-Maria Puyal, y en la secuencia fotográfica que se expone junto a la obra.

Según Victòria Pujoldevall, presidenta de la Fundación Cuixart: “La exposición es una apuesta cultural para redescubrir al artista y promover su aportación alrededor del mundo”. Esta muestra va acompañada de una publicación digital, documentación, fotografías y compilaciones de prensa de los periódicos del momento.

Mayoral presents in Barcelona the exhibition Cuixart. Experimental geometry, organised in collaboration with the Cuixart Foundation and the relatives of the artist, and curated by Arnau Puig, philosopher, art critic and last surviving member of the Dau al Set group and artistic movement

The show features 27 artworks, including: oil paintings, drawings and sculpture. This accurate selection is based on the artist's most important moments, between the years 1949 and 1964. This is Cuixart's most celebrated period, related to his participation in the magazine *Dau al Set*, created in 1948, and some time later to informalism.

Cuixart. Experimental geometry is divided into three sections. The first section presents one of the biggest and most inspiring pleasures enjoyed by the artist: classical music, so *Mélancolie*, a piece created by the French composer Francis Poulenc is here reproduced by a piano player. Through this musical element, we understand the direct relationship between Cuixart and the music. As the curator, Arnau Puig, explains: “A very simple anecdote, but one that illustrates Modest Cuixart's subtle sensibility is that, at home, apart from being all music-lovers and connoisseurs, they had a player piano, and so they could listen to music pieces recorded on metallic rolls and perforated paper; I remember as well that they had sheets of music perforated paper, four-sided but successive, which unfolded and then folded up automatically when used by the player piano. (...) Strict geometry and human emotion appeared perfectly interrelated, precise and coincident”.

The second section shows works created during the years 1959 and 1961, which was a period marked by great international acclaim. In 1959, Cuixart was awarded the First International Prize for Painting at the 5th São Paulo Biennial, where Francis Bacon and Alberto Burri were finalists. He also received the First Prize for Abstract Painting of the city of Lausanne (we exhibit here the prizewinning canvas). That same year, he participated in the Kassel Documenta art show and in the exhibition *Treize peintres espagnols (Thirteen Spanish painters)*, organised by the Museum of Decorative Arts in Paris. In 1960-1961, he was selected to take part in the exhibition *New Spanish Painting and Sculpture*, held in the MoMA of New York, and he also exhibited in the Guggenheim Museum of New York, in the Tate Gallery of London, and in other art galleries of Europe, the United States, Japan and the Middle East.

The last section shows Cuixart's most transgressive period, with one of his most outstanding pieces *Nines. Sense nom (Dolls. Without a Name)*. These years were characterised by rather gloomy and destructive works. Thus, the artist introduces the exorcist figures that emerge from the thick backgrounds and the macabre dolls, destroyed and burnt, pasted in collage. This work series, created in 1963, caused a great impact, as one can see in the video *Un tomb per la vida*, a TV programme hosted by Catalan journalist Joaquim-Maria Puyal, and in the photographic sequence shown next to the works.

According to Victòria Pujoldevall, president of the Cuixart Foundation: “The exhibition is a cultural opportunity to rediscover the artist and promote his work around the world”. The exhibition is accompanied by a digital publication, documents, photographs and press clippings from the 50s and 60s.